

Az egyik ilyen egyszerű kőlapon áll a mester neve s a sorban ő az ötödik. Előtte és utána énekesek, muzsikusok kerültek ide. Életének társai közé került halálában is. De a tömegsír utolsó lakója nem ő. Évek múltán még három heregei alkalmazottat temettek ide, úgyhogy nyolcan fekszenek egy kőlap alatt. A heregei család, amelynek a mester mindig dédelgetett embere volt, bizonyára mitsem tudott erről. Hogyan történhetett hát? Érthetetlen...

Papp Viktor.

CSIPKERÓZSA.

Egyedüllét sorsvárában rokkás-széken heverek,
 Rokkás-székem behálózzák kúszó indák, levelek,
 Száz év óta idekötnek elbódító rózsaszárral,
 Ezerbogú szövedéktől alig mozdul már a vállam;
 Kezem, fejem álmotól lankadt, fáradt,
 Beszö a pók is egyre jobban
 — És nő a csend, betölti már a várat —
 Én nézek kábán mind e csenddel szemben,
 Megállt az orsó elfáradt kezemben,
 A szívem már csak néha dobban.

Mesebeli álmovárban magánosan élek én,
 Szomorú-víg csendességben, árván e nagy földtekén,
 Árván, mégis boldogságban a merengő álmovárban,
 Alig, alig verő szívvel, melyben szelid megnyugvás van.
 Az életrokka áll, — zajától félek
 És, tétovázom: jobbra, balra? —
 Én már csak édes-bús álomban élek,
 Hol mindig több és több a fátylas emlék,
 Föllebbentvén a múltból szöttes kelmét,
 Elöttem áll a kép kitakarva.

Egyedüllét rózsafája elvarázsolt engemet,
 Rózsacsokros levelekkel valósággal eltemet;
 Beleheltem illatmérgét: elaludtam, megdermedtem,
 Elvarázsolt álmom alatt százéves vén anyó lettem.
 Meddig tart még e kábító varázs?
 Mikor törik meg bűvös szókra?
 Vagy már való e lassú hervadás?
 — Kinek hatalma volna isteni,
 Százéves álmom elrebbenteni?
 — Hol késik a királyfi csókja?

Debreczeny Lili.